

UTE OG HJEMME

Av Varg I. Veum

Hvem er verst av fredsprisvinnerne

Noen dager etter at Nobelkomiteen hadde offentliggjort hvem vinnerne av 1994 års Nobelpris var, fikk verden nok et bevis på at fred ikke skapes ved at norske ekspolitikere utdeler priser eller at norske ekspolitikere prøver å gjøre furor på gamle utslitte meninger.

Vi sikter i denne forbindelse til organisasjonen Hamas' bombeangrep mot en buss i Tel Aviv og på staten Israels bombing av byer i Sør Libanon etter terrorbomben.

De som hadde ventet at Kåre Kristiansen ville ha reagert mot Israels bruk av splintbomber venter forgjeves. Dette selv om FN har fordømt bruk av splintbomber. Ikke en gang FN fordømte Israels siste bombing, men hva kan en vel vente seg fra en organisasjon som styres av USA, verdens største beskytter av Israels rett til menneskedrap? Vi imøteser Kristiansens reaksjon og fordømmelse av bruk av splintbomber mot uskyldige barn og kvinner i palestinske flyktningleire.

Israels siste angrep på uskyldige palestinere og bruk av sprengbomber gjør kanskje Rabin og Peres til ekstra verdige vinnere i Kristiansens øyne?

Stalin ga Norge til Storbritannia

Aftenposten kunne 28. oktober fortelle at Stalin ga Norge til Storbritannia under et møte med utenriksminister Anthony Eden i desember 1941. Som takk fikk Stalin sovjetisk sameie på Svalbard. Det siste riktig nok med protester fra norsk hold. Protester ingen brydde seg om, Norge hadde jo kapitulert for Tyskland og opphørt å eksistere som egen stat. (Skriver Lars Morten Udgaard i Aftenposten).

Overstående opplysninger har Udgaard sikkert ikke funnet i norske arkiver fra Londontiden, de er hemmeligstemplett inntil 2020. Det norske folk må lite på andre lands krigsarkiver for å få et innblikk i sin egen historie. Det er følgene av det demokrati DnA har gitt oss.

Stalin holdt sitt ord til Storbritannia, han invaderte ikke hele Norge etter at sovjetiske tropper hadde inntatt Finnmark i oktober 1944. Norge fikk ikke lov av England til å sende egne tropper til å besette Finnmark - jo, NORGE VAR ALLIERT, DET!

Hollywood i krig

TVNorges serie om dette tema raser videre. I et avsnitt fikk en innblikk i Kinas kamp om Japan. Her ble japanerne nedvurdert som umenneskelige dyr for deres bombing av Shanghai. Japanerne ble fordømt og kalt barbarer fordi deres bomber traff sivile mål. Avsnittet fortalte ikke at både England og USA ytet kineserne militær hjelp og var med å bygge opp den kinesiske våpenindustrien. Med heroiske ord og bilder fikk en se hvordan det tapre kinesiske folk arbeidet for å unngå de japanske barbarerne. Avsnittet unnlot å fortelle om Maos kommunister og deres undertrykkelse av sivilbefolkningen.

Nå venter vi på bilder fra England og USAs fosorbombing av sykehusbyen Dresden. De får vi sikkert se som heroiserende propaganda. Bilder til forherligelse av egen innsats.

Vi vil komme med nye referater fra serien etter som den skrider frem. I et avsnitt, det som ble brukt for å mobilisere den amerikanske befolkningen for krigen, får en vite at i 1936 var 95% av befolkningen mot krig. Vi får innblikk i den sterke propaganda som ble iverksatt i slutten av 30-årene for å gjøre amerikanerne krigsberedte. Vi får se hvordan enkelte tyskamerikanere gikk inn for NSDAP og Hitlers tanker.

Videre får en inntrykk av at Mussolini, Hitler og Keiser Hirohito var inkarnasjonen av MORDA/S. De var uhyrer som måtte bekjempes koste hva det koste ville. Serien bringer ingen opplysninger om Stalins utryddelse av intellektuelle og motstandere - Moskva-prosessene forties. Etterhvert som propagandaen fikk virke øket amerikanernes ønske om å delta i krigen.

Skrekpropagandaen om at etterkommere av japanere og tyskere bosatt i Syd-Amerika var rede til å gå til krig mot USA hvis og når Hitler/Hirohito ønsket det, var blant usannhetene visse kretser fremsatte. Dette var en del av skremselspropagandaen om at Italia, Tyskland og Japan ville invadere USA.

Serien viser at lenge før USA gikk med som krigførende, eksporterte de våpen til den ene siden, England og Kina.

For en nøytral seer, en som har sett medaljens bakside, er det klart hvem som finansierte serien og hvem som tjente på den. Mange av bildene som brukes om japanernes grusomheter i Kina minner stygt om bildene fra polske landsbyer som etter krigen ble brukt for å avnazifisere Tyskland.

Berge Furre og DDR

"Demokraten" Furre har fått meget stor plass i mediene til å renske seg etter offentliggjørelsene av hans uttalelser til Stasi i 50-

Justismord og sådant mer

Sannhetens kvern maler meget langsomt

Av Willy Bjørneby

(Red. anm.) Willy Bjørneby er still going strong. Han har forlenget rundet de 80, men er aktiv som få. For dem av oss som hadde gleden av å oppleve multikunstneren på nært hold - f.eks. under "forvaringen" i Lillehammer, er hans fortsatte engasjement forståelig, og sammenligner vi hans dom på 20 år med dagens domspraksis øker selvsagt forståelsen. Vi har mottatt en "julehilsen" fra Bjørneby som muligens er inspirert av det justismord som har versert i media den senere tid. (Liland-saken). Det skriv som W.B. nevner i brevet er en del av et forsøk på avispolemikk. Svært mange av oss har svært ofte måttet klare oss med det. Så også W.B. Vi gjengir siste del av artikkelen, som så absolutt har generell interesse. Først brevet:

"Siden 1946 - i 48 år - har jeg uten opphør kjempet for å få min sak gjenopptatt! Ingen har vist den ringeste interesse for at jeg i hele mitt liv siden den gang, og etter 7 års redselsfullt fengsel, fremdeles forfølges og baktales og lyves om. Jeg er boikottet på alle hold, hva jeg enn prøver på. INRK, i pressen etc. Får jeg noen gode forbindelser i utlandet; etter en stund blir de underrettet om "landsforræderen" med 20 års tvangsarbeidsdom. OVER OG UT!

Vedlagte skriv er satt på spissen for kanskje å få et svar på hva jeg egentlig er dømt for og hvilke krefter som støt bak dette utrolige justismordet. JEG BLE JO FRIKJENT FOR ALLE TILTALEPUNKTENE!

Hilsen Willy Bjørneby"

Så til artikkelen: som han etter å ha "besøkt" både den første, andre og tredje statsmakt - avslutter slik:

For noen år siden slo Dagbladet opp på første side: "Churchill: - Utmerket hvis Hitler slår til i Norden! La oss lokke tyskerne til Norge!"

Hoff i FARMAND skrev: "Kapitulasjonen i Norge 10. juni 1940. Da Arbeiderpartiet, med en sutrende Nygaardsvold i spissen hadde flyktet fra sin utenrikspolitiske fallitt. Den største og utilgiveligste i Norges historie!"

(Forts. side 7)

og 60-årene. Det Furre virkelig sa til Stasi må være mye verre enn det en hittil har hørt når han bruker så mye tid og krefter på å "renvaske" seg.

Furre hevder at han ikke sa det Stasi mente at han sa. Merkelig at Furre husker hva han sa, men har glemt at DDR ga støtte til driften av avisen Orientering og partiet SF. Amnesi er en merkelig sykdom, spesielt når den angriper politikere på venstresiden i norsk politikk! Det har en mange bevis for!

Front-kjemperhetsen

En besk julegløgg

Av Willy Blach

Denne høsten har fremkalt filmnegative fra perioden 1/9-39 til 8/5-45, inklusive 9. april 1940. Holmgangene og Antennetimen i TV-kanalene og avis-innleggene over det ganske land har - mellom EU-slagene - gjenspeilet "hatets og hevnsens" oppgjør i årene 1945, 46, 47 og 48, og også de "interessebetonte erindringsforskyvningene".

Inntil Stalingrads fall, Rommels Afrikakorps oppløsning og invasjonen av Marokko og Sicilia i 1943, var "hjemmefronten" i Norge meget passiv i sin kamp mot Okkupasjonsmakten. Etter D-dagen i juni 1944 er det "gutta på skauen" begynner å røre på seg som myggen mot elefanten. Etterhvert som Tyskland blir tvunget i kne av de allierte, blir "myggestikkene" mere intense og mellom 30 og 50 tusen nordmenn drar til Sverige for å få flyktningestatus. Storparten av disse var tyskerarbeidere som fra mai måned 1940 og utover krigsårene tjente store penger ved anleggsarbeide på okkupasjonsmaktens krigsbefestninger og flyplasser.

Jeg skrev til avisen (F&L) for ti år siden og fremholdt at om vi blir 90 eller 100 år og om hatet og hevnsens ondskap fremdeles råder over mediene, har vi ingen ting vi skal ha sagt. Det vil fortsatt bli nøret opp for hatet og hevnen. Jeg tror at de av oss som fortsatt er "oppegående" bør ta tausheten i bruk. Vi skal ikke la oss provosere av hva jubileene bringer av sjikaner i mediene hvor vi er ute-stengt fra en rettfærdig debatt og menneskeverdig vurdering. Mot dårskapen kjemper selv gudene forgjeves, og jeg sier som en stormann sa: Jeg stiller visse krav til dem jeg skal la meg fornærme av.

Skulle jeg være i live når 50 års-dagen feires med pomp og prakt, håper jeg å kunne tilbringe den og den etterfølgende jubileumssommer på en øde holme uten TV og aviser. I stedet for å la meg formørke av dem, vil jeg bruke tiden til å skue inn i 100 års-jubileet våren 2045 med det sammensatte flerkulturelle folket og dets hverdag i "hatets og hevnsens ondskap", skapt av "Gutta på skauen" og deres medløpere som tjente okkupasjonsmakten trofast inntil tyskernes fall på alle fronter.

(Forts. side 7)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
HAKON WARENDORPH

Adresse: Postboks 3239 Elisenberg, 0208 Oslo.

Kontortider:

Tirsdag og onsdag kl. 11-15.

Telefon: 22 56 10 34.

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 160,- (i omslag kr. 200,-, utland kr. 220,-).

Giro: Post 0808.51 64504. Bank 6063.0501248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 100,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG
ISBN 0802-9652

"VARFØR DET, DÅ?"

I en samtale med en meget kjent stortingsmann og høyrepolitiker hvor bl.a. rettsoppgjøret var samtaleemne, ble jeg stilt spørsmålet: "Jeg skjønner ikke hvorfor dere driver med dette her fortsatt - etter snart et halvt hundrede år?"

Jeg har bare et svakt håp om at min forklaring fant grobunn: at så mange negative følger av den offisielle fastlegging av okkupasjonshistorien var konkrete fortsatt, og at opprettholdelsen av forræderibeskyldningene gjør livet meget problematisk - selv for barnebarn av de impliserte på den "gale" siden.

Jeg vil ikke navngi stortingsmannen. At han har deltatt i møter med oss, lyttet til våre argumenter og akseptert en rekke av de fakta som er blitt fremlagt, verdsetter vi så høyt at vi vil skjeme ham for den trakassering han sikkert ville blitt utsatt for. Hans utstrakte hånd har vi tatt imot i likhet med en rekke andre åpne never. Men disse nevene hadde aldri åpnet seg hvis vi ikke hadde "drevet med dette".

Hvor nødvendig vår virksomhet er, viser den på langt nær avsluttede historien om kultur- og ferie-senteret "Krogstadstunet" i Sørreisa i Troms. F&L's observante lesere merket seg sikkert før sommerferien annonsene for Krogstadstunet. Selv vi hadde ikke regnet med de konsekvenser en slik "forbrytelse" skulle få. Vi henviser til faksimilene. F&L føler seg nok smigret over den vekt vi blir tillagt, men på våre annonsørers vegne må vi protestere. En nøytral annonse i en lovlig avis skal ikke føre til administrative forføyninger av offentlige myndigheter. Alle andre enn NS-folk og frontkjempere kan ta *detsom* en selvfølge.

Annonseringen førte nemlig med seg at Åshild og Ivar Krogstad er kommet i fare for å miste det tilskudd de er berettiget til som kulturformidlere. Ja, Sørreisa kommune har overfor Troms fylke hevdet at allerede utbetalte "tilskott" bør kreves tilbakebetalt. Dette krav har fylket klokkelig avvist.

En artikkel i Troms Folkeblad ser ut til å ha utløst den lokale vengetta - etter 50 års seiersfeiring og foran 50 års-jubileet for den annen verdenskrigs opphør i Europa. Vi må tro at heller ikke Folkebladets journalist, Jørn Skoglund, hadde regnet med slike virkninger av sitt lille drama. Hans reportasje var grei nok selv om faksimilen av annonsen under F&L-headingen var et (vellykket) forsøk på å gjøre det lille drama større. Slik sto den jo ikke i noen av innrykkene.

Vi tar med i faksimile på denne og første side et par utsnitt av Folkebladets reportasje og korrespondansen mellom Sørreisa kommune og Troms fylke.

Den velmenende stortingsmannen spurte; hvorfor?

Kontorhjelpe til INO

Kontoret trenger en som er villig til regelmessig arbeide med PC og dataanlegg. Fortrinnsvis når kontoret er åpent tirsdager og onsdager. Opplæring og godtgjøring gis.

Henv. i tlf.: 22 56 10 34, tirsdag eller onsdag kl. 11-15.

SØRREISA KOMMUNE

Landbruksavdelingen

Jnr.

Ark.

Dato:

13.07.94.

Fylkesmannen i Troms,
Landbruksavdelingen,
Postboks 1027,
9001 Tromsø.

KROGSTADTUNET I SØRREISA.

Til prosjektet "Krogstadstunet" er det i alt tildelt etablerertilskott og kulturlandskapsmidler på Kr. 110.000,-.

Da tiltaket i stor grad legger vekt på historiske og museale verdier, er vedlagte kopi fra Troms Folkeblad av 11.07.94 meget interessant.

Dersom det innenfor tiltaket "Krogstadstunet" blir tilrettelagt for historieforvrenninger eller historieforfalskninger fra nazi-tiden under så vidt profesjonelle forhold, må det vurderes om krav om tilbakebetaling av utbetalt tilskott skal iverksettes.

Likelså vil vi herfra måtte vurdere tilbakekallelse av tiltaket fra Rørosregisteret - om seriasiteten ikke lenger holder.

[Signature]
Eivind-Ronald Ostrem
Jordbrukstjef

Gjenpart Sørreisa Kommune, Rådmannen
Sørreisa Kommune, Kulturkontoret
Ivar Krogstad, 9310 Sørreisa

Adresse:
Postboks 53
9310 Sørreisa

Telefon:
77 86 14 60
77 86 13 20

FYLKESMANNEN I TROMS

Landbruksavdelingen

Vår dato

18. juli 1994

Vår referanse

S-92/01447
Ark. 455.B

Saksbehandler:

Morten Furunes

Deres dato

13.07.1994

Deres referanse

Sørreisa Kommune
Landbruksavdelingen
Postboks 53

9310 SØRREISA

KROGSTADTUNET I SØRREISA

Det vises til brev datert 13.07.1994 angående innvilget etablererstipend og tilskudd til spesielle tiltak i kulturlandskapet.

Sluttrapportene viser at midlene er brukt i samsvar med forutsetningene for bevilgningene.

Vi finner derfor ikke grunn til å vurdere krav om tilbakebetaling av utbetalt tilskott.

Med hilsen

[Signature]
Morten Furunes e.f.
funq. landbruksdirektør

Kopi til: Sørreisa Kommune, Rådmannen
Sørreisa Kommune, Kulturkontoret
Ivar Krogstad, 9310 Sørreisa

Postadresse:
Postboks 1027
9001 TROMSØ

Kontoradresse:
Skippergt. 7A
9001 TROMSØ

Telefon:
77 86 14 60

Telefax:
083 10 376

77 86 14 60

Årets skjegertreff

Fullt hus og stor stemning

(HaWa). Møtet ble en ny manifestasjon av det samhold og den styrke som råder blant frontkjemperne og deres familier. Som vanlig var det innbudt venner og representanter fra organisasjoner man gjennom årene har samarbeidet med. Særlig var det hyggelig at kveldens myndige toastmaster kunne ønske finske Juhani Halvari velkommen til laget og blant talerne. Halvari representerte den finske militærattasjéen i Norge. Han takket i en anslående tale for å få være til stede og kunne være med å hedre dem som bidro til at Finland ikke følte seg helt isolert fra Norden under den siste krig. Han håpet at minnesmerket i Normajärvi kunne stå som et bevis på samarbeide og respekt. På bakgrunn av de tildels sjofle og også meningsløse forsøk fra mørkemenn i Norge på å forhindre at minnesmerket skulle reises, var det gledelig å få den riktige versjon fra "høyst autoritativt hold".

Mange hadde ordet under den "lange" middagen, og vi gjengir nedenfor Arnfinn Viks tale.

50 års-jubileet 1994-1995

Hvem skal takkes?

Av Arnfinn Vik

I mellomkrigstiden, i tredve-årene, den gangen vi var unge, da sto striden her tillands mellom fedrelandsvennene og de sovjetvennlige sosialistene. Sovjets overfall på Finland endret manges oppfatning. Arnulf Øverland, som var sosialistenes store skald, kvad mellom annet:

*Nu ruller frem mot Salla by
lik tunge mastodonter
et tog av tanks. Og bombefly
formørker som en sky
Karels horisonter.*

*Si oss nu bror, hva valgte du?
Som Baltikum forleden
fred under Stalins GPU.
Vi frykter mindre krigens gru
enn kalde voldtektsfreden.*

*Du trodde kanskje at Sovjet
lot naboland få leve?
Men ingen bærer frem sin rett
på noen blodig bajonett
og med en knyttet neve.*

*Vet du hvor lenge du er fri,
og hva du selv vil verne?*

*Så mange folk - ja, også vi
har trodd på sigd og stjerne.
Nu er det bitterlig forbi!*

Rene vervekampanjen, som kom den fra en fedrelands-sinnet. Øverland var nok ingen typisk venstresosialist. Han skjønte nok mere enn de fleste. Den gang, i alle fall, fremstod han som en nasjonal sosialist. Historiens kvern har malt over all evne, og i dag opplever vi i den store jubelrus at Konge og statsråder høylydt applauderer og takker de samme røvere for befrielsen i 1944-45. - Uten å tenke på at de samtidig applauderer Sovjets overfall på Finland, ja, også det samme for Baltikum og de fleste andre østeuroeiske land.

Hvordan klarer de å se alle disse i øynene? De mange som i den store krigen ofret hjem, blod og liv for å holde den glupske røde bjørn på avstand - også fra oss.

Griseflaks hadde vi her nord fordi tyskere og andre kjempet til siste mann i Sentraleuropa. Russerne trengte hver eneste

MENE, MENE TEKEL

Litt ydmykhet i 50 års-jubileumsfeiringen?

Av Håkon Glosli

Betenke litt; hvordan har vi i ettertid forvaltet våre pund, de vi fikk til rådighet ved å seire over det onde...? Hva var det vi satte i gang - vi som seiret - i vår selvgodhet?

Jo, vi glemte hva vi hadde kjempet for. Det som først og fremst sto i hodet på oss - det var å få tatt hevn. Hvordan forløp den?

Slik: Vi lot Sovjet få hånd om de stater som vi ved krigsbegynnelse hadde lovet å hjelpe, lot Sovjet få innlemme dem i sitt kommunistrike, i et samfunn som var dømt til selvutslettelse allerede ved revolusjonen i 1917. Etter at dette samfunn nå har brutt sammen, har hele sovjetprosjektet kostet 60-70 millioner menneskeliv av dets befolkning, pluss hva dets kriger har kostet av menneskeliv, også for de land som de angrep og hvor de deporterte deler av befolkningen. (Sovjet var bestemt på å angripe Vesten tre uker etter Tysklands angrep mot Sovjet 22. juni 1941.) Hvordan kunne vi gå i allianse med dette system? Folkene er ført tilbake til tiggerstadiet i dette land og i de som det la under seg. Folkene har lidit i denne tiden. - Og lider fortsatt i et kaos. Det vil ta mange generasjoner å få rettet skadene opp igjen - om dette i det hele tatt lar seg gjøre.

Derfor bør vi ikke feire - men bøye oss i stille ærbødighet i "Jubileumsåret" for dem som virkelig tapte på krigen. De lider fremdeles og vil fortsatt lide - som en følge av at vi svek dem. La oss skjenke pengene som bevilges til jubileet til f.eks. De Baltiske Stater. De trenger dem og kan investere

mann til slutt oppgjøret i sør, og dessuten var det arktisk vinter uten husvære i nord. Tyskerne stod fremdeles ved Lyngen og ellers i Norge, og finnene saboterte i stor grad den inngåtte, tvungne demobiliseringsavtalen.

Berlin var viktigere enn Finnmark. Det var det som reddet Norge sammen med innsatsen fra tyske, finske og bl.a. norske frontkjemper. Russerne hadde hverken krefter eller midler til å klare mere da kampene om Berlin ebbet ut.

Vi vil takke dem som virkelig kjempet for oss og Europa.

dem i noe nyttig.

Vi drepte 2,8 millioner mennesker i Øst-Tyskland før vi fordrev de øvrige fra deres gamle hjemstavnsonråder. De gjenlevende jaget vi ut av deres hjem. Vi ga dem en halv time for å raske med seg noen nødvendige eiendeler. Vi drev dem vestover, til vest for elven Oder/Neisse. Vi robbet dem på veien for deres siste eiendeler, voldtøkt kvinner og drepte underveis. Da de tolv-tretten millioner kom frem til den nye sovjetiske okkupasjonszone i Tyskland, fikk de ikke mat, og ytterligere hvert fjerde menneske døde av sult og forkommenhet.

Vi kastet de fleste taperne i fangeleire hvor vi lot dem sulte ihjel i hundretusenvis, i millionvis. I stedet for befrielse kan vi si at hele Tyskland, ble en eneste stor fangeleir. Polakkene hadde 1255 fengsler, amerikanerne hadde 200 leire, likeså de øvrige okkuperter. I disse anstalter ble det torturert, mishandlet, skutt, slått ihjel, utsultet, slik at i enkelte leire døde 80% av de innsatte. En Kristian Ottosen har ikke stått frem og beskrevet forholdene der. I Jugoslavia utryddet Tito med sine kommunistpartisaner hele - absolutt hele - den tyske minoritet på 600 000 mennesker, hvorav en stor del ble drept på de mest infernalske og bestialske vis.

I Frankrike fulgte vi med ettersom områdene ble befridd av våre militære styrker, vi fulgte etter og drepte mistenkte for samarbeide med tyskerne i tusenvis.

I de fire okkupasjonssoner lot vi soldatene voldta kvinner og unge piker, stjele fra tyskerne hjem, kunstskatter og nyttegjensstander, mensmannfolkene satt i fangenskap. Vi burde straks ha latt de millioner av tyske krigsfanger få reise hjem ifølge konvensjoner, men vi beholdt dem i fangenskap i årevis, mange helt til 1955, mens deres kvinner måtte rydde opp i ruinene i sine tidligere hjem.

Ja, vi drepte eller sultet ihjel en anseelig mengde av dem, et par millioner i Sibir og vel en million hos de øvrige allierte. Vi lot hundretusener av dem ligge under åpen himmel de første måneder, tett sammenpakket. Herunder tok mange av dem sitt liv.

I vår propaganda hadde vi innpodet overfor våre soldater og våre folk at tyskerne var forbrytere en masse - dette beholdt vi oss til i vår første okkupasjonsstid, og vi tror på det den dag i dag, og behandler

tyskerne deretter og har fått den tyske ungdommen til å tro på dette.

Vi lot Tito drepe alle krigsfanger i tillegg til at han likviderte en million av sine egne. Pluss - som foran nevnt - den tyske minoritet på 600.000.

I vår ekstase senket vi 3. mai 1945 skip med over 700 fangekamerater og ca. 20 000 flyktninger som druknet. Helt unødig drepte vi ved slutten av krigen 253 000 ved et bombardement i Dresden 13-15/2 1945, og vi skjøt fra lav høyde med våre fly etter de flyktende fra den brennende byen.

Vi jaget hjem de sovjetiske krigsfanger i 1945, slik at de ble tilintetgjort av Stalin.

Tyskernes krigsbarn (ca. 1.000) behandlet vi - spesielt i Norge på et særlig sadistisk vis. Ja, det ble vurdert å sterilisere dem, fordi det ble sagt at disse barna var en potensiell fremtidig femtekolonne. Vi flyttet dem hit og dit. De fikk dermed en forferdelig barndom med utrolig mobbing i skolene, både av lærere og medelever.

Røde Kors-søstre - de som uegenytlig pleiet de såredesoldater under krigen, enten det var venn eller fiende - de som hadde vært på østfronten, ja, noen få også på alliertes lazaretter etter krigen, de ble fengslet, noen klippet vi også håret av og forulempet på unevnelig vis.

Ja - også vi - vi som skulle være så meget bedre enn de andre, vi var jo de gode. I Norge valgte vi da også å benevne oss som "gode nordmenn". For å skille oss ut fra dem som "svek" - de mindreverdige.

Vi senket under krigen de norske skip som trafikkerte langs vår kyst med hårdt tiltrengte forsyninger for sivilbefolkningen.

Vi forsøkte å skjule at England og Frankrike allerede før tyskernes okkupasjon av Norge, var på vei for å besette landet og føre krigen inn i Norges områder. For Norge startet krigen med mineutleggingen 8. april, selv om landets daværende nøytrale myndigheter ikke hadde til hensikt å mobilisere mot engelskmennene og franskmennene.

I Finnmark transporterte vi tyske krigsfanger i båt over en fjord. Vi pirket dem med bajonetten til de måtte hoppe i vannet. Deretter moret vi oss med å skyte dem.

Ja, slik var vi. Vi bør kle oss i sekk og aske og gremmes. (Forts. side 7)

Det originale hjørnet

- JULEGAVEN

**En edel tanke
innfattet i klare ord
gir et vakkert smykke,
mens en velformet
innfatning
gjør den onde tanke
bare hesligere**

HaWa

Harald Schanning til minne

Av N. D. Jens.

Igen har en av den nasjonale bevegelsens fremste og beste kjemper forlatt oss. Harald Schaanning døde 7. november i en alder av mere enn 90 år.

I august i år var vi - endel av hans gamle venner og medarbeidere - sammen med ham og feiret hans 90 års dag. Han måtte da være det eldste medlem av Nasjonal Samling.

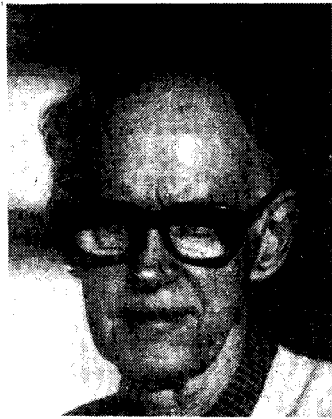
Harald Schaanning fortalte at han som ung og arbeidsløs hørte Vidkun Quislings opprop til det norske folk og meldte seg straks inn i Nasjonal Samling og ble med på stiftelsen av Oslo-hirden.

Han var også blant de første som meldte seg til tjeneste for Quisling 9. april 1940. Høsten 1940 ble han kalt til tjeneste i Nasjonal Samlings Riksledelse og fikk ansvaret for arkivtjenesten i generalsekretariatet. Han ble i desember 1943 utnevnt til kontorsjef i NS' Riksledelse og dermed sjef for partiarkivet. Denne stilling hadde han frem til mai 1945. Fuglesang berømmet ham for pliktoppfyllelse og korrekt arbeid. Typisk for Harald Schaanning var at han møtte til sitt arbeid som vanlig 8. mai og nektet å overlate sine nøkler til fremmede inntrengere.

Ved siden av sitt arbeid i Rådhusgaten utførte han sin hirdtjeneste. Han ble tidlig utnevnt til troppfører og tjenestegjorde i Riksledelsens Hirdsveit. Denne avdelingen stod under ledelse av Fuglesang og hadde ansvaret for alt vakthold

omkring Riksledelsen og partiets kontorer i Oslo.

Hjemmestyrkene mente i maidagene at han måtte være en av de største i partiets ledersjikt og gav ham en meget tøff behandling i fengslet i Åkebergveien. Hans sak kom opp tidlig som prøvesak med tiltale både etter paragraf 86 og 98.

Etter en paradisk rettsak ble han dømt til 5 års straffarbeide kombinert med rettighetstap i 10 år og inndragning av kr. 20.000,-.

Han opplevde også at hans mor døde i 1946 som følge av påkjenningene omkring rettsoppgjøret, og han ble nektet å delta i hennes begravelse.

Det var en desillusjonert Harald Schaanning som ble løslatt i midten av 1948. Han gikk lenge arbeidsløs, men ble hjulpet til enkelte jobber av kampefeller inntil han i 1949 fikk et vikariat hos skattefogden i Oslo.

På grunn av pliktoppfyllelse og godt arbeid ble han senere fast ansatt som kasserer og ble

i denne stilling til fylte 70 år i 1974.

Arbeidsdagen var ikke slutt med dette. Han påtok seg en vikarjobb i Kodak A/S og ble der til 1978.

I hele tiden etter sin frigivelse hadde han kontakt med sine gamle meningsfeller og var med i "Forbundet" og senere INO.

I 1978 meldte han seg til ulønnet jobb ved INO-kontoret. Dette førte med seg at han også påtok seg ansvaret som redaktør av Folk og Land og styreverv i Instituttet.

Det er ikke mange år siden han trakk seg tilbake fordi helsen sviktet. Men han fulgte levende med i alt som skjedde i INO inntil sin siste time.

INO's formann Kåre Hauge-rud skrev i anledning hans 80 årsdag i 1984 følgende i Folk og Land:

"Faktisk kjenner vi ikke større idealist enn ham, der han siden Nasjonal Samling ble startet i 1933, har fylt hver eneste dag med arbeid for sak og idé.

Vi som har den glede å være hans medarbeidere vet hva det vil si å kunne støtte oss til hans klokskap, hans offervilje og selvforglemmende beslutsomhet, og ikke minst hans betingelsesløse lojalitet."

Det er slik vi vil minnes Harald Schaanning.

At han inntil sin siste time også tenkte på vår sak beviste han ved i sitt testamente å gi alt han etterlot seg til Stiftelsen og Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie.

Krigsbarna

INO's høstmøte 15. okt.

Høstens temamøte over emne "krigsbarna" samlet et tallrikt og lydhørt publikum. Annie Solheim styremedlem i Norges Krigsbarnforbund (NKF), ga i et intenst foredrag et rystende bilde av et av de skammeligste utslag av "rettsstaten" etter 1945.

Hun refererte fra de offisielle retningslinjene for behandling av denne sårbare gruppen. Bl.a. avskjæring av muligheten for kontakt foreldre/barn, anonymisering gjennom navneendring og unntak fra normalt rettsvern. Det ble foreslått og foretatt en serie groteske overgrep overfor mennesker uten politisk eller kriminell bakgrunn og altså derfor uten den vesle rettshjelp som domstolene dengang ga ofrene for "landssvikoppgjøret". Forholdene kan vel bare sammenlignes med den behandling tatene og omstreiferne ble underlagt.

Den sjikane som både mor og barn måtte tåle av leg og lærer, har formørket og forkludret barndom og ungdom for mange, - men tvert imot de lærdes utsagn og dårlige odds forøvrig, - har de aller fleste greid seg bra tross det dårlige utgangspunkt og blitt viktige medlemmer av det norske samfunn.

Omfanget av "fraterniseringen" mellom norske kvinner og tyske tjenestgjørende i Norge er forsøkt usynliggjort eller bagatellisert. Det er imidlertid meget store tall det dreier

seg om: Ca. 60.000 kvinner og deres 10.000 barn.

Ingen av dem bidro slik som de ca. 200.000 tyskerarbeidere og en vesentlig del av våre næringslivstopper under krigen gjorde til støtte for okkupasjonsmaktens krigspotensiale.

Anne Solheim kritiserte også det negative bilde det ble tegnet av barnevernsinstitusjonen "Lebensborn", som tok seg av mor og barn i de nevnte forhold. Det omfattende helse og pleiearbeidet tok til i god tid før fødselen, og barselstiden var lang. Mødrene hadde også anledning til å gjennomgå solid fagutdannelse under oppholdet. Den velorganiserte institusjonen gjorde en vanskelig situasjon praktisk akseptabel, og den bøtet også på den sosiale isolasjonen disse kvinnene kom i på grunn av hets og utstøting.

Diskusjonen var livlig etter foredraget og mange spørsmål ble nok hengende i luften. Bl.a. om myndighetene og fagfolkene kunne tillegges "god vilje" under utformingen og praktiseringen av de groteske regler og tiltak som brennmerket disse både uskyldige og forsvarsløse mennesker.

Fleire medlemmer av NKF var tilstede og INO håper at den usikkerhet som preget en del av dem - etter en oppvekst med mange "trekk" - forsvant. Vårt hovedmål er å få korrigert de store mengder av feilinformasjon som er gitt gjennom (Forts. side 7)

MÅNEDENS PERNILLE:

Far har bodd hos meg en uke mens mor var bortreist. Hun har en søster vestpå, som hun besøker en gang i året. Det var forresten Gullet som foreslo å bytte bopel med far den uken han var gressenkemann.

Det har vært så hyggelig å være så nær ham en hel uke. Forvendt meg har han også. Jeg har kommet hjem til ferdig middagsmat hver eneste dag, og han fulgte opp lørdag og søndag også.

Vi har som vanlig ikke manglet samtaleemner, men det er ikke Europa som har stått i fokus. Som far sa det: "Vi på grasrotplanet kan ikke gjøre noe fra eller til. Vår overbevisning har vi, så det eneste vi må passe på er å komme oss til valglokalet før det stenger." Men det er utrolig alt som brin-

ges til torvs for å skremme folk fra å legge en ja-stemme i stemmeurnen. Er nordmenn så godtroende som trollene? Så vidt jeg vet er det bare i norske folkeeventyr at troll forekommer. Så det er vel noe særnorsk det også, og det må vi ta vare på. Utsagnet får stå for fars regning.

Men det har vært noe annet som har ligget far på hjertet. En dag, efter at vi hadde satt hans utmerkede middag til livs sa han: "Så har det da snart gått et halvt århundre siden Norge ble fritt igjen".

"Og oppstyret i den forbindelse ser du frem til med alt annet enn glede", sa jeg.

"Ja", svarte far, "men ingen var vel gladere enn vi på den såkalte gale siden over at krigen var slutt, at tyskerne overga

seg uten sverdslag, og at Norge hadde kommet så tålelig gjennom okkupasjonsårene. Men det fikk vi altså ikke lov til å feire".

"Nei, det ventet jo fengsel og konsentrasjonsleirer, trakassier og det som verre var på dere", sa jeg.

"Jeg betrakter det som en episode i mitt liv." Far smilte og fortsatte: "De to årene på Ilebø folkeuniversitet var ikke bortkastet. Var vi ikke sammen-sveiset før, så ble vi det virkelig der."

"Positiv har du alltid vært så lenge jeg kan huske tilbake", sa jeg.

"Det som tynger er den fortsatte offisielle fordømmelsen, og at sannheten fortsatt under-slås. Og i mai 1995 venter sikkert en 1945-reprise med sine

forvrengninger på oss." Far var alvorlig.

"Du må ikke ta sorgene på forskudd", sa jeg.

"Igen vil det bli utbasunert at det var Quisling som fikk Hitler tropper til Norge", fortsatte han. "Quisling må jo ha klart, og han må ha vært den eneste som har vært istand til det, å overtale Hitler til noe. For så vidt jeg har kunnet fastslå hørte han ikke på noen, ikke engang på sine generaler da de forsøkte å gjøre ham det forståelig at de tyske troppene gikk sin visse undergang i møte hvis de ikke ble trukket tilbake fra Stalingrad."

"Ja, og katastrofen kom", sa jeg, "og hvor mange titusener satt gråtende tilbake i Tyskland og sørget over falne sønner og fedre?"

"Hvorfor kan det ikke innrømmes at det var Jøssingfjord-affæren som fikk Hitler til å vende øynene mot Norge", fortsatte far. "Og hvorfor forsøkes det ikke på den tyske sjarlatan, jeg husker ikke navnet, som overtalte Quisling til å danne regjering for å hindre krig og tap av menneskeliv i Norge? Det var ikke for sin egen skyld at Quisling gjorde det."

"Du har vært inne på det før", sa jeg, "men det heter jo at verden vil bedras, og for Norges vedkommende må dette ha fullstendig gyldighet".

"Ja", sa far, "og det nei vi opplevde for noen dager siden er jo et nytt bevis på at vi er godtroende som trollene".

Pernille

Fortsatt vinter

Jul i fangelægret - 1945

Det er høgtid og helg over by og bygd -
og atter forkynnest orda.
På nytt stig klokkeklangen i frygd
for fridom og fred på jorda.
Atter syng vi om englar i skjul -
vi helsar og helsast med: "Signa Jul!"

Men tankane vandrar, og auga med -
dei møter eit piggrådstengsel.
Ein spor seg tvilande: Kva slag fred -
fridom og fred - i fengsel?
Auga sokjer dit porten er -
og møter ein mann med eit ladd gevær!

Du står og er rådlaus - til ingen ting.
Du gruvlar og grunar lenge.
Då svarar det kviskrande, rundt i kring:
For ordet kan ingen stenge!
Det finst ikkje gjerder for ånd og ord!
Og ordet er kome i kjøt til jord!

Og ordet vart hengt på sin kross til sist,
og bortgøymt og gravlagt vart det.
Men endå lyder det, sterkt og friskt,
om fred til kvart mannehjerte.
- Då skin det ein strålende, solklår dag
frå han som sigra i nederlag.

Då vandrar ditt auga i ro og trygd,
heilt uredd for alt som tvingar.
Då lær du åt gjerder, med hender bygd,
og smiler åt rifleringar.
For den har aldri i striden tapt
som kjempa ved ånd, ifrå æva skapt.

TRYGVE ENGEN

JULEANDAKT

Fred på jorden

Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden blant mennesker som har Guds velbehag, sang englene over Betlehems-markene julenatt.

Denne englesangen rummer i seg alt det juleevangeliet handler om. Guds herlighet og hans gaver til oss blir oss til del i sønnen Jesus som fødtes av jomfru Maria hin julenatt.

Fred på jorden, det betyr harmoni, en god orden som Gud ga sin skapning, men som gikk tapt. I og med Jesu komme til jord skal den gjenopprettes. Alt skal bli godt igjen. Tilgivelsen, fornyelsen, kort sagt Guds kjærlighet og barmhjertighet, senker seg ned blant mennesker som har Guds velbehag. I denne forbindelse er det avgjørende å forstå at Guds frelsesvilje omfatter alle uten unntak. Det er tale om en barmhjertighet som ikke blir trett av å tilgi. Denne barmhjertighet omfatter ikke minst dem som er dårlig behandlet, de forstøtte og mislykkede. Det var ikke noen tilfældighet at nettopp hyrdene på marken fikk budskapet og ikke de høye herrer i Herodes palass eller blant det høyere presteskap. Hyrdene tilhørte de aller laveste lag i samfunnet. De måtte ta det arbeid ingen ellers ville ta. De holdt vakt om natten da Betlehems borgere lå i sin dypeste søvn.

Hvorledes kan vi mennesker anno 1994 ta imot dette budskapet om fred? Først og fremst kan vi søke Jesus. Søke å lære ham å kjenne. Det skjer normalt gjennom Bibel og bønn i kirke og forsamling. Hvis vi søker av hele vårt hjerte og sinn, ender det gjerne med at vi gir Jesus vår tillit, vår hengivenhet og vår tro. Men viktigst av alt: Først og sist våre synder, vår dårlige samvittighet og vår fortapelse. Han vil ta det alt på sine skuldre. Allerede Jesaja spådde: Et barn er født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skuldre. Han vil ta våre synder på sine skuldre og bære dem bort!

I samband med fredsprisutdelingen i år skrev noen aviser at fredsprisen ikke var en belønning til helgener, men en påskønnelse for en innsats for fred nå. Så sant, så sant! Men er det sant det som ofte tenkes og sies at en helgen er et menneske som alltid har levet i samsvar med det som er rett og riktig? Slike mennesker finnes kanskje?

Både etter katolsk og evangelisk forståelse er en helgen noe annet. En helgen - en hellig - er en som i Guds nåde etter sin død er gått inn i den evige salighet. Dermed er det ikke sagt at vedkommende alltid har levet uklanderlig. Vår egen nasjonalhelgen, Olav den hellige, sikkert ikke. Likevel fikk han gi sitt liv for Jesus Kristus helt og fullt og ble etter sin død opphav til en ny dag for Norge.

Var røverer på korset en helgen? Vi vil umiddelbart rygge tilbake for en slik tanke. Det står ganske klart fast at han var en morder og en røver. Likevel: Akkurat han fikk et klart og utvetydig tilsagn fra Jesus da han hang på korset: Idag skal du være med meg i paradiset! Såvidt jeg kjenner til det eneste uttrykkelige tilsagn av denne art Jesus ga noen sinne.

Gud har satt en åpen dør foran oss. Vi er alle innbudt.
En gledens og fredens jul ønskes hver enkelt!

Eivind Saxlund

Hvem bør be om ...

(Forts. fra side 1)

"Det er mange av oss andre som har tatt av mer under okkupasjonstiden. (Men neppe på en måned!) Det er de som har kommet fra 80 kilo og ned til 42 kilo og mindre enn det, så det er ikke De alene om at De har tatt av i vekt, det har praktisk talt alle sammen på den annen side gjort under krigen." "Mange av Bredtvedtfangene og Bergfangene, som ikke satt under tysk, men under norsk fangenskap, arrangert av Deres politio- og justisminister, har tatt av og lidt i fengsel mangfoldige ganger mer enn De har lidt i disse dagene, hvor De har fått skikkelig, ordentlig behandling som en hvilken som helst varetektsfange jo får her i Norge. Men det er ikke mer å snakke om!"

Quisling: "Deter ikke det som det er spørsmål om. Jeg tror historien vil dømme om dette." Dessverre var behandlingen av Vidkun Quisling ikke noe særsyn i de dager. Det var dette lagmann Solem kalte "skikkelig, ordentlig behandling av en hvilken som helst varetektsfange."

Den gang gjaldt det Solems politiske motstandere, og da mente han vel det var i sin orden.

Aldri har det vært så mange norske fanger i Norge som den sommeren, aldri hadde så stor prosent av fangene beri-beri.

Og som fengselsoverlege i 1940-årenes Oslo, Jon Leikvam har sagt: "Aldri var forholdene i norske fengsler og leire verre enn etter at freden brøt løs i 1945." (F&L nr 3 1988).

Det var en hel rekke, særlig frontkjempere som ble utsatt for poliklinisk luftencefalografi, muligens som en del av en vitenskapelig undersøkelse som jeg ikke vet om er offentliggjort. Røntgenologene skal til slutt ha protestert. En frontkjemper sammen med medfanger ble transportert i en vanlig bil hvor de måtte sitte. På vei tilbake til Ilebu ble det gjort diverse ærender av vakter og sjåfører. Så ble bilen kjørt på ekstra humpete veier før de måtte gå opp tre etasjer for å komme i seng. Han har hatt hodepine siden.

Det er ikke kjent at det ble foretatt medisinske eksperimenter på fanger i Norge i okkupasjonstiden.

Etterlysning

Nedenstående kuriositet var å finne i en trønder- (Trondhjems-)avis i hine hårde dager. Vi ber våre lesere om å hjelpe oss å finne ut hvor og når dette var å finne og hvem og skjebne når det gjelder den tilårskomne storforbryter. Det som er tatt inn her, er en faksimile fra 1990-92, antagelig også den fra en avis i Trøndelag.

45 ÅR SIDEN

LANDSSVIKER: Landssvikersaka mot en 80 år gammel kvinne tok til på en gård i Steinkjer i går. Etter tiltaltes ønske gikk Inderøy herredsrett med på å sette retten heime hos henne. Fruen er bl.a tiltalt for medlemskap i NS. I tiltalebeslutningen heter det ellers at hun har hatt besøk av Quisling, Fuglesang og andre NS-koryfeer i krigsåra. Kulturtinget var også på besøk på gården i 1944. Videre heter det at hun har løyvt 5 - fem - kroner til Frontkjemperkontoret.

Styret i FNO og
Folk og Land's redaksjon
og ekspedisjonen
ønsker lesere og medlemmer
en riktig
God Jul

Det er vedlagt en girotalong for
ABONNEMENTSAVGIFT.
Overskytende beløp registreres
som Vennegave - TAKK!

De tre absolutter

Rette mann på rette plass
Duk i skuff og skap til glass
ORDEN er det første skritt
mot et samfunn godt og fritt.

Samme lov for Tor og Låke,
samme rett for ørn og kråke.
RETTFERD er det annet steg
som skal gi vårt samfunn preg.

FRED er tredje fundament -
forutsetningen omtrent.
Bare ORDEN RETTFERD FRED
kan det bygges velferd med.

HaWa

Justismord og ...

(Forts. fra side 2)

Jeg - Willy Bjørneby - som selv sitter med en dom på tyve års tvangsarbeide, etter i 1946 å være blitt frikjent for alle tiltalepunkt, og en tiltale som "desertør" fra det Kongelige Sprøyt, den såkalte hær i Skottland, ble frafalt av retten. (Jeg hadde aldri vært medlem av den.)

Jeg forlanger at H.M. Kong Harald nå endelig tar denne alvorlige sak opp til ny etterforskning, sammen med politikere som ikke er korrupte. Det er en stor del av det norske folk som fremdeles urettmessig lider under dette grenseløse historiejuks som Norge fremdeles er tyngt av. Vet ikke Hans Majestet at general Fleischer skjøt seg i skuffelse og fortvilelse over forholdene i Skottland? At ca. 60 kjekke gutter der begikk selvmord?

Frontkjemper ...

(Forts. fra side 2)

Den dagen jeg går bort skal min aske strøs ut over havet og ikke "besudle" hatets og hevns menn og kvinners gravplasser.

Krigsbarna ...

(Forts. fra side 5)

alle media og læreanstalter etter krigen. Ikke minst gjelder det de absurde forestillinger som er skapt om dem som er blitt utpekt som paria.

Felles skjebne er ikke bare en trøst. I den grad vi ennå kan makte det, vil vi gjerne fremstå også som en støtte.

Tidligere formann i INO, nå styreformann i Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, Knut Baardseth, ledet møtet med

vanlig myndighet og takket innlederen dr. Aud Blegen Svindland, foredragsholderen, debattantene, arrangørstaben og forsamlingen som alle bidro til et godt møte.

HaWa

Mene, mene ...

(Forts. fra side 4)

I stedet for å spille helter og sette opp minnesmerker over tvilsomme ledere og sabotører.

Vi arresterte, hundset og drepte dem som under krigstiden hadde styrt med landets administrasjon og som gjorde hva de kunne for at folket skulle komme gjennom okkupasjons-tiden uten de store lidelser. De av oss som fant ut at de tjente landet ved å sabotere og drive illegal virksomhet som bare skadet nasjonen og dens innbyggere forøvrig, de må ta dette som sitt eget ansvar og ikke stadig beskyldte andre for at de ble tatt hånd om og straffet av okkupasjonsmyndighetene.

Vi bør også slutte med stadig å si at Tyskland startet verdenskrigen. Den ble startet på nytt igjen ved "fredsavtalen" i Versailles 28. juni 1919, og hvem var det som dikterte den? Da var det omtrent to år siden marxistrevolusjonen ble gjennomført i Russland. Her ble Karl Marx's konsept fulgt: De "høyere" klasser måtte utryddes for å skape det ideelle samfunn. Denne hans lære ble praktisert i henimot 50 år, uten at det ideelle samfunn så dagens lys. Men vi allierte oss med Karl Marx' disipler. Vi bør gremme oss og be Vår Herre om tilgivelse, for vi visste ikke hva vi gjorde.

Til jubileet har det kommet en bok som viser oss våre synder. Den heter "REFLEKSJONER etter 50 år" med undertittel "Tenk om det hadde blitt rødt det hele". Denne bok må vi boikotte for å kunne feire. Der-

for har vi ikke gått ut med anmeldelser i noe av landets 50 største aviser som har fått boken til anmeldelse. Vi fortier den, da den kan fortrenge vår glansfullhet som vi må beholde like polert under jubileumsfeiringen. Den kom heller ikke med i bokhandlernes "Årets bøker". Vi sa til forfatteren at den er for betydningsløs, selv om sannheten er at den beskriver det hele som det var.

Hva har vi i etterkrigstiden gitt ungdommen utenom nar-kotika, ørkesløshet, null livs-ideal og en tilsløret og usann historie? - på tross av at vi har hatt ressurser til å spore ungdommen på rette veier. I dag er verden i ferd med å gå under på grunn av at vi ikke har forstått, blant annet dette.

I de femti år siden "freden" kom til oss, har vi hatt anledning til å stemple taperne gjennom domstoler og moderne media. Vi har stemplet dem som forbrytere, vi har drevet en enorm propaganda for å fremstille dem som en folkegruppe som har drevet forbrytersk virksomhet. Vi må revidere denne oppfatningen for å få en riktig historie. For den sanne historie er det eneste og nødvendige grunnlaget for forsoning, frihet og fred.

Under skinn av humanisme blander vi i dag alle verdens folk sammen i våre europeiske land, selv om vi daglig burde kunne se at vi dermed ødelegger de enkelte lands kulturer og fremprovoserer etniske uroligheter som vi vet ender i tragedier for de enkelte land. Et land som ikke beholder sin kultur, svekkes. Våre muligheter til å virkelig å hjelpe verden nødlidende befolkning svekkes ved den måten vi behandler problemet.

Er det kanskje hensikten? Den marxistiske tesen på nytt: Å svekke samfunnet er veien til seier!

NS-barna og ...

(Forts. fra side 8)

Men hvorfor får vi ikke lov til å skrive om vår barndom og prøve å finne klarhet i alle brokker vi sitter med av våre foreldres forsvunne verden? Dette var Eggens prosjekt, og det interesserer ikke Bakke. NS-barna hopper han elegant over for å gi seg i kast med det enkle og greie: Skille klinten fra hveten i historien.

Hvem klarer dette i vårt brogete århundre? Professorene Furre og Galtung? Det Norske Arbeiderpartiet? Churchill? De gjenlevende NS-medlemmene? Ivar Bakke og Nationen?

De gode nordmennene, som Bakke sikkert føler seg som en av, har i femti år drevet med sin

BOKTJENESTEN

Postboks 3239 Elisenberg, 0208 Oslo. Telefonbest.: 22 56 10 34

..... eks. **QUISLINGS FORSVARSTALE**,
innbundet kr. 100,-
..... eks. **QUISLINGS FORSVARSTALE**,
heftet kr. 45,-

Serien "SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN":

..... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
..... eks. Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
..... eks. Odd Melsom: **Fra kirke- og kultur-**
kampen kr. 50,-
..... eks. Einar Syvertsen: **Også dette bør være**
sagt kr. 50,-
..... eks. ALLE 4 BIND: kr. 150,-

..... eks. A. I. Bru: **Her er London** kr. 50,-
..... eks. Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren**
1942 kr. 15,-
..... eks. Arne Tellefsen: **Når forsvaret forfaller** kr. 25,-
..... eks. Chr. Christensen: **Den andre siden** kr. 50,-
..... eks. Arne Stornes: **Skrift om vår nære**
historie kr. 50,-
..... eks. Sundra Sand: **Hva er Kristen Samling?** . kr. 5,-
..... eks. Sundra Sand: **Noen enindringer fra tiden**
omkring Vidkun Quislings siste dager .. kr. 5,-
..... eks. Dr. jur. Gustav Smedal: **Patriotisme og**
landssvik kr. 50,-
..... eks. Bjørn Vardaas: **Grunnlovsbrudd og retts-**
oppgjør kr. 30,-
..... eks. Roald A. Nielsen: **"Solbris Ohoi!"** kr. 50,-
..... eks. Anna Kientopf: **Det fredsfjendtlige**
trauma kr. 50,-
..... eks. Sigurd Senje: **Glemt soldat** kr. 75,-
..... eks. Hans Gervik: **Refleksjoner etter 50 år** kr. 168,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskudsbetaling til:
Postgiro 0807-5.15.02.89. Bankgiro 6063.05.00926 eller
ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

diabolisering av NS. Hvilken grenseoppgang er det da som er så viktig i dag? Kan det være at samfunnet forandrer seg, og at sosialdemokratiet begynner å få sans for tradisjonene? Kan det være frykten for det gamle som driver Bakke til å svette seg til sin anti-fascisme?

Sett at tidas prosjekt nettopp er å finne blomstenes tilknytning til skitten, å finne barnet som forsvant med badevannet i renvaskingen etter krigen! Da er Bakke og Nationen kommet i utakt med tida. Da skjønner jeg hans harme, at den er ensbetydende med nervøsitet. For det blir vanskelig for Bondelaget på femtiende året å fortrenge det gamle Bondepartiets bedre

sider. Tida er svanger med nye storslagne feiltakelser.

Fra "NATIONEN"
mandag 3. okt. 1994

(Vi ser ovenstående innlegg som et godt supplement til Annie Solheims foredrag på INO's høstmøte om krigsbarna. Det er omtalt på side 5. NS-barna er jo også i høyeste grad krigsbarn.)
(Red. anm.)

HUSK
bladpenger
og INO-
kontingent

RETURADRESSE:
BOKS 32 39 ELISENBERG - 0208 OSLO

NR. 10 - 1994

B
L
A
D

Quo vadis Aftenposten?

Av Frederik Skaubo

Jeg har ofte omtalt landets ærverdige riksorgan, p.t. det eneste jeg regner med har en viss konserverende misjon, og jeg har stusset over avisens valg av intervju-objekter, deres utenrikspolitiske kommentarer, deres kulturstoff etc.

Dette har sikkert ikke Aftenposten følt som noen belastning. Selvsagt heller ikke de skribenter som i denne forbindelse er nevnt. Imidlertid; de konservative verdier i vårt samfunn er umistelige kulturverdier, og det er i det minste fornufststridig å stadig delta i det hylekor som går løs på disse verdier og dem som våger et forsvar for det nasjonale.

En nasjonal respekt, et europeisk samarbeide og et internasjonalt ansvar kan utmerket godt forenes. Det er fatalt at venstrekreftene og fagorganisasjonens radikaleste ledere skal ha suksess i arbeidet med å kneble kulturens og de nasjonalbevisste krefters forkjempere og tilsynelatende også den avis som kunne være talerør. Når jeg bruker uttrykket nasjonalbevisste krefter, tenker jeg ikke på dem som ifører seg bunad og norsk flagg og bestiger en egnet talerstol eller tribune for derfra å velte seg selv og sine tilhørere i eksesser av "sjøldigging". Det er nasjonal bevisstløshet, en sykdom som altfor ofte gjør seg gjeldende ved offentlige feiringer.

Å føle ansvar for vår kultur og nasjonale egenart er i høyeste grad en bevissthetstilstand. En tilstand hvor det er mulig å vurdere nøkternt våre muligheter; - den brønn som vi kan øse av, de ressurser vi kan utnytte, den erfarings- og kunnskapsbank vi kan trekke på og det velbegrunnede, sterke håp og mot som kan gjøre oss fryktløse i møtet med andre folk og nasjoner i et respektfullt samarbeide. En slik sannhetserkjennelse bør gjøre det enkelt for oss å ta det ansvar som vår unike posisjon blant "verdenseliten" medfører.

Vår fredsinnsett på de forskjellige internasjonale arenaer har dessverre ikke hatt den effekt vi vel alle har ønsket. Det er ikke så meget på grunn av våre manglende evner som på grunn av en klar undervurdering av de krefter som ligger bak de mange grusomme "konfrontasjoner". Jeg mener bestemt at de vyer som Den europeiske union gir, vil gjøre denne til en riktigere og mere fruktbringende arena for våre bestrebelser for fred og samarbeide. Et samarbeidende Europa bør kunne bli et eksempel for en verden i meningsløse stridigheter, i fattigdom og rådløshet.

Det er meningsløst ikke å legge vekt på disse ting når det dreier seg om internasjonalt samarbeide. Den underlige og ansvarsløse smålighet som har piplet frem under EU-debattene, har vært pinlig, ikke minst for dem som har (hatt) tro på den styrke det ligger i vår kulturelle arv. Man har viklet seg inn i endeløse og ubegripelige økonomiske disputer om Norges fordele - gevinst eller tap - hva vi kan få - og bare sjelden om hva vi kan gi til det fellesskap vi er en uløselig del av.

Det er skuffende at Aftenposten i så liten grad har funnet frem til disse enkle sannheter.

ANNE + ERIK = NEI

**Hvem veier vel sitt eget lag
på seierens dag?**

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Tirsdag og onsdag kl. 11-15. Telefon: 22 56 10 34.

Adresse: POSTBOKS 3239 ELISENBERG, 0208 OSLO.

NS-barna og de stor- slagne feiltagelser

Av Ole Wilhelm Klüwer

Gutten fra Gimle kom ut høsten 1993 som det første dokument om NS-barnas vanskeligheter i etterkrigs-Norge. Først og fremst gir forfatteren Eystein Eggen en personlig skildring av seg selv - strukket som han er mellom foreldrenes forsvunne verden og det seirende samfunnets idealer. Men han berører også andre NS-barn, og han nevner i den anledning svært mange navn. Dermed er boka hans et dokument for en hel skare som har fått sine foreldre og sin slekt stemplet, med forståelige traumatiske konsekvenser for barns sinn.

Av enkle grunner har NS-barna vært et ikke-tema i femti år. Bare tyskerunger har blitt sentimentalt krydder i flere nyere romaner.

Den 12. september kommer det en kritikk i Nationen av Eggens bok, skrevet av Ivar Bakke. Jeg tror han vil at den skal virke sviende. Etter femti år er det på tide at NS-ungene blir voksne - og går tilbake til den tausheten hvor de egentlig hører hjemme. Dette synes å være Bakkes grunntanke. Kan man ikke gå opp grensegangen mellom fascisme og sunne holdninger, mellom blomster og skitt, så får disse ungene la pennen ligge.

Her har Bakke en misjon. Kan han selv, eller kan han fortelle hvem som er i stand til å vise oss den riktige veien gjennom historien, slik at ingen lenger behøver å ta katastrofalt feil? Bakke vet veldig godt at oppgavene er uendelige. Han har nok også noe å si til Stalins barn, i tilfelle disse ikke klarer den viktige grenseoppgangen.

Det kan være på sin plass å tenke litt over begrepet NS-barn. De er barna til NS-medlemmer som ble straffet gjennom rettsoppgjøret. Barna opplevde straffen både materielt og mentalt. Noen sier at barna hadde det verre enn foreldrene. Kanskje trenger Nationens lesere et eksempel: Min bror og jeg var gårdbrukersønner i Østerdalen. Far ble dømt til ni års fengsel, omtrent like lenge som storadmiral Dönitz, som ble Det

Tredje Rikets fører da Hitler døde. Min gravide mor med et barn på ett og et halvt år ble regelrett hevet ut fra gården. Hadde vi bare kunnet starte et nytt liv et annet sted! Men dette var svært vanskelig så lenge NS-folk var forfulgt og i praksis hadde arbeidsforbud. Vi fikk bo i en liten hytte i en skråning nedenfor gården, og gikk forbi denne hver dag for å hente post og kjøpe melk. Straffen var til å ta og føle på - også for barna.

Hvordan ble det da disse barna ble voksne på slutten av 60-tallet? Da hadde vi selvfølgelig nytt godt av sosialdemokratiets velferdssamfunn. Vi fikk gå på skole, og noen fikk også fortsette på universitetet. Men nå ble den mentale klemmen hardere. For vi kunne ikke si hvem våre foreldre var og fortelle fritt om barndom. Vår oppvekst og vår ungdom besto i å skjule hvem vi var. Kriminalitetsstemplet var å finne i alle lærebøker, og landsforræder var språkets sterkeste skjellsord.

Denne barndommen som vi aldri har kunnet leve naturlig med eller bli fortrolig med, har vi så prøvd å fortrenge, eller overfokuserer. Vi er opphengt i barnet i oss, fordi vi hvileløst prøver å finne et ståsted i historien, akkurat slik barn og ungdom prøver. Uttrykket "NS-barn" peker på de barna som aldri fikk bli naturlige og voksne fordi de aldri fikk lov til å si hvem de var. Dermed fikk de ikke naturlig fri seg fra foreldrebindingen gjennom sunt generasjonsoppgjør. Kommunistfamilier kjenner ikke kraften i vårt press. Det har ikke i Norge vært kriminelt å være kommunist. Derfor kan man ikke snakke om kommunistbarn - heldigvis for dem.

Så kommer Bakke med sin kritikk der man mener NS-barn skal skrive sylkvasst om Nazisme - gå opp en klar grensegang mellom det gode og det onde i nyere historie - eller la skrivingen være. Han krever av oss at vi er like klarsynte som professor Furre.

(Forts. side 7)

Post Festum Einskap, heilskap og truskap

Av Sigurd Lyngstad

Er det moegeleg? Det trudde Eidsvoll-mennene i 1814: "Einige og tro-(faste) til Dovre faller". Dovre står like fast. Men kva har hendt med folket?

"Spør Gro om ho ikkje har lært, eller om ho har gløymt desse orda". Dette oppmoda ein tenksam bonde meg nylig om å gjere. Og det gjer eg gjerne, men vil late spørsmålet gå til alle "52%-folka for Ja til EU!

Det er elles vanleg at i alle saker og loversom skal brigdast må vera eit trygt fleirtal - minst 2/3 for! og Eidsvollmennene forstod at eit slikt brigde som det no er tale om må vere 3/4 for!

Dertil kjem spørsmålet: Er ikkje dette ogso imot Grunnlova si ånd? Jau, sjølvsagt når dette fører til ei kløyving i folket, og det set Grunnlova klårt

forbod mot!

Elles er det grunn til mange fleire spørsmål til Gro og likesinna, m.a. dette: Du - de - påstår at me må inn i EU for å løyse problemet med nok arbeidsplassar. Men der som her, finn me dei same pengedyrkane som gjer alt dei kan med si "rasjonalisering" for å få bort arbeidsplassar, når dei kan setje inn teknologi, maskiner og robotar, - gjere det mest rentable for kapitalen.

Dertil veit me at det er overflod av varer både her og i EU-landa. Då må det vel vere på tide å gå den motsatte vegen: Dele på arbeidet og gjeve løn og kjøpeevne til alle i samfunnet!

På sanning og rettferds grunnlag kan me atter verte samde slik Eidsvoll-mennene sin visjon var: Stå fast på trygg grunn - som Dovre!